

[Undervisningsministeren.]

udtryk for, at jeg skal gøre, hvad jeg kan for, at dette spørgsmål tages op dels i forbindelse med det pædagogiske, som hr. Lembourn nævnte, dels i forbindelse med frilæsningen. Jeg har tidligere nævnt, at kulturministeren og jeg har forhandlet om et fællesudvalg, og vi er også ved at nå ganske langt frem i retning af, hvilket kommissorium man kunne give et sådant udvalg, der netop kunne sørge for, at en kontakt, der somme tider har manglet mellem, skal vi sige de musiske felter og en række af vore uddannelser, ikke så let kommer til at mangle fremtidig. Selvfølgelig er det hele ikke løst ved et udvalg, men det er nu en ganske praktisk ting, at der er en nær kontakt mellem folk, der er interesseret i disse to felter, og det er jo da i hvert tilfælde en af de ting, vi har fået ud af arbejdet med denne lov.

Hr. Sigsgaard kom med, jeg vil ikke sige en parentetisk bemærkning, men noget i den retning i forbindelse med prøverne: han håbede ikke, at direktoratet modvirkede udviklingen vedrørende prøverne, og henviste til en ledende artikel i Unge Pædagoger. Nu skal jeg ikke gå ind på det i enkeltheder her, det indbød hr. Sigsgaard heller ikke til, men jeg vil gerne sige, at jeg kan garantere for ud fra de forhandlinger, jeg jo har haft ikke mindst om denne lov med direktoratet, at direktoratet er helt enig på ethvert punkt i de synspunkter, der er udtrykt i betænkningen, og er det både i teorien og også i praksis. Det er rigtigt, at Unge Pædagoger har angrebet en bestemt afgørelse fra direktoratet; jeg synes nok, man har vredet den meget hårdt; hvis den skulle vrides så hårdt, og hvis den kunne udlægges, som Unge Pædagoger har udlagt den, så ville både direktoratet og jeg være uenige i den, det kan jeg sige helt klart til hr. Sigsgaard. Der er ikke grund til at nære bekymring dér: Hvis den opfattelse, som Unge Pædagoger gav udtryk for, helt kunne holde, så ville jeg også være nervøs, men jeg har altså ikke læst direktoratets skrivelse på den måde, og jeg ved, den heller ikke er tænkt på den måde.

Hr. Sigsgaard og hr. Diderichsen og også hr. Lembourn var inde på spørgsmålet om trindeling. Det var jo et punkt, hvor udvalget ikke turde tage stilling, og jeg tør heller ikke tage stilling, men når jeg kan

love en undersøgelse, så hænger det sammen med, at jeg er ganske klar over, at næste gang vi kommer til at drøfte lærerlov her i tinget, kan vi ikke nøjes med at sige, at det spørgsmål må undersøges. Vi kan muligvis være uenige også til den tid, men da vil udviklingen være så langt fremme, at dette spørgsmål må være mere belyst, end det har været nu. Personligt ville jeg, hvis jeg skulle sige det i dag, være bange for at gå ind på tanken om trindeling, men det har ikke noget at gøre med, at spørgsmålet ikke bør underkastes en nøje undersøgelse og belysning, og det er jo også det, som udvalget går ind for.

Endelig kan jeg over for både hr. Sigsgaard og hr. Diderichsen, der var inde på det samme, give klart tilsagn om, at der vil blive tale om en løbende lovrevision. Det betyder jo ikke, vi skal lave loven om hver anden dag, som hr. Poul Hartling advarede imod, men det er da helt klart, det gælder vel alle uddannelseslove, vi laver, at vi må lave denne lov sådan, at den er til at vokse i, om jeg må sige det sådan. Tænk, om vi i 1958 havde fået bundet folkeskoleloven sådan, at der ikke havde været mulighed for, vi kan godt sige den næsten eksplosionsagtige udvikling, der har været siden. Rammerne har ligget fast, vi har vidst, hvor grænserne for udviklingen gik i disse år, men der har været vældige muligheder for en udvikling. Sådan mener jeg også denne lov er affattet; det var derfor, jeg var så ivrig for at beholde forsøgsbestemmelsen i den. Jeg mener, der er mulighed for en udvikling, og jeg er helt enig i, at den vil komme; om det så skal ske gennem studieplansudvalget eller et andet udvalg, vil jeg nødig sige på stående fod, men det er givet, at en løbende revision må finde sted.

Hr. Bækgaard var ked af, at faget legemsøvelser ligesom skulle være undergået en forringelse. Det mener jeg efter bedste overbevisning ikke det er. Nu har hr. Bækgaard jo ikke lejlighed til at deltage i udvalgsarbejdet, men jeg tror, jeg kan sige, at udvalget deler den mening, at der ikke er tale om en forringelse. Hr. Bækgaard må erindre, at man ikke kunne få dette fag som linjefag før, det fandtes kun som klasselærerfag. Nu findes det som grunduddannelse for næsten alle, for alle de mandlige og næsten